

Upíří
Deníky

SOUBOJ

L.J. SMITH

FRAGMENT

Upíří deníky

Souboj

také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.fragment.cz

čtení ■ radost ■ poučení

Doporučujeme další e-knihy v edici:
L. J. Smith – Upíří deníky – Probuzení
L. J. Smith – Upíří deníky – Zášť
L. J. Smith – Upíří deníky – Temné shledání
L. J. Smith – Upíří deníky – Návrat
L. J. Smith – Upíří deníky – Soumrak

Lisa J. Smith
Upíří deníky – Souboj – e-kniha
Copyright © Fragment, 2011

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

I.

Damone!“
Studený vítr Eleně rozevlál vlasy kolem obličejů a rval její lehký svetřík. Dubové listy vířily mezi řadami žulových náhrobků a stromy se zuřivě srážely větvemi. Elena měla studené ruce, chladem necítila tváře ani rty, ale stála proti vyjícímu větru zpříma a znovu zakřičela:

„*Damone!*“

Tohle počasí byla demonstrace jeho Síly, která ji měla odstrašit. Nepodaří se mu to. Myšlenka, jak asi byla stejná Síla použita proti Stefanovi, v ní probudila žhavý vztek, který spaloval její vnitřní já navzdory ledovému větru. Jestli Damon Stefanovi něco udělal, jestli ho zranil...

„Krucinál, odpověz mi!“ zakřičela směrem k dubům, které lemovaly hřbitov.

Utržený dubový list se jako seschlá hnědá ruka snesl k jejím nohám, ale nedočkala se odpovědi. Obloha byla šedá jako sklo, šedá jako náhrobky, které ji obklopovaly. Elena pociťovala vztek a zklamání, které ji pálily v hrdle. Ramena jí poklesla. Mýlila se. Damon tu přece jen nebyl; byla sama s vyjícím větrem.

Otočila se – a zalapala po dechu.

Stál přímo za ní, tak blízko, že se její oblečení otřelo o jeho, když se otáčela. Na tuhle vzdálenost by cítila přítomnost jiného člověka, vnímala by jeho tělesné teplo nebo slyšela nějaký zvuk. Ale Damon samozřejmě člověk nebyl.

Ustoupila o několik kroků, než se přiměla zastavit. Všechny instinkty, které spaly, když křičela do větru, ji nyní naléhavě žádaly, aby se dala na útěk.

Zatnula pěsti: „Kde je Stefan?“

Mezi Damonovým tmavým obočím se objevila rýha: „Jaký Stefan?“

Elena pokročila dopředu a dala mu facku.

Nenapadlo ji to až do chvíle, než to skutečně udělala, a dokonce i potom sotva dokázala uvěřit, že to skutečně provedla. Ale byla to pořádně silná facka, kterou mu uštědřila veškerou silou, kterou v sobě sebrala, až Damonovi odletěla hlava ke straně. Ruka ji pálila. Stála před ním, pokoušela se zklidnit dech a prohlížela si ho.

Byl oblečený stejně, jako když ho viděla poprvé, v černém. Jemné černé boty, černé džíny, černý svetr a kožená bunda. A vypadal jako Stefan. Nechácala, jak to mohla předtím přehlédnout. Měl stejné tmavé vlasy, stejně světlou pleť a také vypadal znepokojivě dobře. Ale jeho vlasy byly rovné, ne vlnité, oči měl černé jako půlnoc a krutá ústa.

Pomalou otáčel hlavu zpět a pohlédl na ni. Všimla si, jak se mu rudne místo, kam ho udeřila.

„Nelži mi,“ řekla a hlas se jí třásl vzteky. „Vím, kdo jsi. Vím *co* jsi. Včera večer jsi zabil pana Tannera. A teď zmizel Stefan.“

„Opravdu?“

„Ty víš, že ano!“

Damon se usmál a pak náhle úsměv zmizel.

„Varuju tě, jestlis mu ublížil...“

„Tak co?“ zeptal se. „Co uděláš, Eleno? Co bys mi vůbec *mohla* udělat?“

Elena ztichla. Najednou si uvědomila, že vítr ztichnul. Den kolem nich tonul ve smrtelném tichu a oni stáli nehybně ve středu jakéhosi ohromného kruhu sil. Zdálo se, jako by všechno kolem, olověná obloha, duby, rudé buky i samotná zem s ním byly v nějakém spojení, jako by si bral síly přímo od nich. Stál tam se vzpřímenou hlavou, oči měl neproniknutelné a plné podivných světél.

„Ještě nevím,“ zašeptala, „ale já na něco přijdu. To mi věř.“

Nahlas se rozesmál, až se Eleně zastavilo srdce a pak začalo bít jako splašené. Bože, jak je krásný. Ba ne, krásný bylo jen nevýstižné a bezbarvé slovo. Jako obvykle jeho smích trval jen okamžik, ale i když opustil jeho rty, stopy smíchu mu zůstaly v očích.

„Věřím ti,“ odpověděl a uvolnil se. Rozhlédl se po hřbitově. Pak se otočil zpět a vztáhl k ní ruku. „Pro mého bratra jsi příliš dobrá,“ pronesl ležerně.

Elenu nejprve napadlo jeho ruku odrazit, ale nechtěla se ho znovu dotknout. „Řekni mi, kde je.“

„Možná později – a za určitou cenu.“ Stáhl ruku přesně ve chvíli, kdy si Elena uvědomila, že nosí stejný prsten jako Stefan – stříbrný s modrým kamenem lapisem lazuli. Zapamatuj si to, pomyslela si naléhavě. Je to důležité.

„Můj bratr,“ pokračoval Damon, „je blázen. Myslí si, že vypadáš jako Katherine, a proto jsi stejně slabá a dáš se stejně snadno vést. Ale to se mýlí. Cítím jsem tvůj hněv z druhé strany města. Cítím ho i teď, jako bílý svit pouštního slunce. Máš sílu, Eleno, i ve svém lidském stavu. Ale mohla bys být o tolik silnější...“

Zírala na něho, nechápala, o čem to mluví, a nelíbila se jí změna tématu. „Nevím, o čem to mluvíš. A co to má společného se Stefanem?“

„Já mluvím o Silách, Eleno.“ Náhle přistoupil blízko k ní, oči ponořil do jejích a promluvil měkkým a naléhavým hlasem: „Zkoušela jsi všechno, a nic tě neuspokojilo. Jsi dívka, která má všechno, ale vždycky existovalo něco těsně mimo tvůj dosah, něco, co jsi zoufale potřebovala, ale co jsi nemohla mít. A já ti to nabízím. Sílu. Věčný život. A pocity, jaké jsi nikdy předtím neprožila.“

V tu chvíli *pochopila* a v hrdle jí stoupla žluč. Zakuckala se hrůzou a odporem. „Ne.“

„Proč ne?“ zašeptal. „Proč to nezkusit, Eleno? Bud' k sobě upřímná. Není pravda, že určitá část tebe to chce?“ Jeho tmavé oči byly plné žáru a naléhavosti, držely ji ve svém zajetí, nedokázala uhnout pohledem. „Dokážu v tobě probudit věci, které po celý tvůj život dosud spaly. Jsi dost silná, abys mohla žít v temnotách, aby ses z nich dokázala těšit. Můžeš se stát královnou stínů. Proč si tu Sílu nevzít, Eleno? Dovol mi, abych ti pomohl se jí zmocnit.“

„Ne,“ odpověděla a odtrhla svůj pohled od jeho. Nebude se na něj dívat, už mu nedovolí, aby jí tohle dělal. Nedovolí mu, aby ji donutil zapomenout... donutil zapomenout...

„Je to to nejzákladnější tajemství, Eleno,“ lákal ji. Jeho hlas ji laskal stejně jako konečky prstů, kterými se dotýkal jejího hrdla. „Budeš šťastná jako nikdy předtím.“

Existuje něco strašně důležitého, na co si musí vzpomenout. Používá Síly, ale ona mu to nedovolí, aby ji donutil zapomenout...

„A budeme spolu, ty a já.“ Chladné konečky prstů jí hladily ze strany po hrdle a pak vklouzly pod límeček jejího svetru. „Jen my dva, navěky.“

Náhle pocítila bodavou bolest, když jeho prsty zavadily o dvě drobné ranky na jejím hrdle, a mysl se jí vyjasnila.

Donutit ji zapomenout... na *Stefana*.

Tohle se snažil vypudit z její mysli. Vzpomínku na Stefana, na jeho zelené oči a úsměv, ve kterém se vždy skrýval smutek. Ale nic už teď nemohlo vyhnat Stefana z její hlavy, ne po tom, co spolu sdíleli. Odtáhla se od Damona a odstrčila ty studené prsty stranou. Zpřímá na něj pohlédla.

„Já jsem už našla to, co chci,“ oznámila mu krutě. „A toho, s kým chci být navěky.“

Jeho oči zahalila temnota, studený vztek se chvěl ve vzduchu mezi nimi. Při pohledu do těch očí se Eleně vybavila kobra chystající se zaútočit.

„Nebud' stejně hloupá jako můj bratr,“ zasyčel. „Nebo s tebou naložím tak jako s ním.“

Teď měla strach. Nedokázala si pomoci, zmocňoval se jí chlad a zakusoval se jí až do kostí. Vítr se zase začal zvedat a větve začaly poletovat. „Řekni mi, kde je, Damone.“

„V tuhle chvíli? To nevím. Nemůžeš na něj přestat myslet alespoň na okamžik?“

„Ne!“ Zachvěla se, vlasy se jí už zase rozevlály kolem obličeje.

„A to je pro dnešek tvoje konečná odpověď? Jsi si naprosto jistá, že se mnou chceš hrát tuhle hru, Eleno? Následky rozhodně nebudou k smíchu.“

„Já *jsem* si jistá.“ Musí ho zastavit, než k ní zase pronikne. „A nemůžeš mě zastrašit, Damone, copak sis toho nevšiml? V tu chvíli, kdy mi Stefan prozradil, co jsi zač a co jsi udělal, jsi ztratil veškerou moc, kterou jsi snad nade mnou mohl mít. *Nenávidím* tě. Připadáš mi odporný. A není nic, co bys mi mohl udělat, už ne.“

Jeho obličej se proměnil, smyslnost v jeho rysech se pokrivila a zmrzla, až mu ve tváři zůstala jen krutost a hořká tvrdost. Rozesmál se a ten smích trval a trval. „Nic?“ zeptal se. „Můžu ti udělat *cokoli*, tobě i těm, které miluješ. Eleno. Ty nemáš ani ponětí o tom, co všechno dokážu. Ale ty se poučíš.“

Ustoupil zpět a vítr projel Elenou jako nůž. Připadalo jí, že se jí rozostřuje zrak; jako by jí před očima tančily vločky světla.

„Přichází zima, Eleno,“ řekl Damon a jeho hlas zněl jasně a mrazivě dokonce i přes vytí větru. „To je nelítostné období. A než přijde, tak se poučíš, co jsem a nejsem

schopen udělat. Než přijde zima, spojiš se se mnou. Budeš moje.“

Vířící bělost ji oslepovala, už nedokázala rozeznat temný obrys jeho postavy. Nyní se dokonce začal vytrácet i jeho hlas. Objala se pažemi a sklonila hlavu, celé tělo se jí třásllo. Zašeptala: „Stefane...“

„Jo, a ještě jedna věc,“ vrátil se Damonův hlas. „Předtím ses ptala na mého bratra. Neobtěžuj se ho hledat, Eleno. Včera v noci jsem ho zabil.“

Škubla hlavou vzhůru, ale neviděla nic, jen omračující bělost, která ji pálila v nose i na tvářích a ulpívala jí na řasách. Teprve ve chvíli, když se bílé krystalky začaly usazovat na její kůži, si uvědomila, co to vlastně je – sněhové vločky.

Bylo prvního listopadu a sněžilo. Slunce nad hlavou zmizelo.

2.

Nad opuštěným hřbitovem se vznášelo nepříro-
rozené šero. Sníh Eleně oslepoval oči a vítr
se zakusoval do těla, jako by vkročila do
proudící ledové vody. Přesto se však tvrdohlavě odmítala
obrátit k modernímu hřbitovu a silnici za ním. Pokud
dokázala odhadnout, Wickery Bridge byl přímo před ní.
Zamířila k němu.

Policie našla Stefanovo opuštěné auto vedle Old Creek
Road. To znamená, že ho nechal někde mezi Drowning
Creek a lesem. Elena klopytala po zarostlé stezce hřbi-
tovem, ale šla pořád dál. Musela mít hlavu skloněnou
a pažemi k sobě tiskla světřík. Zná přece tenhle hřbitov
celý život a dokáže najít cestu i poslepu.

Než překročila most, třásla se jako ratlík. Už nesně-
žilo tak hustě, ale vítr byl ještě pronikavější. Prostupo-

val jí oděvem, jako by byl jen z tenkého papíru, a bral jí dech.

Stefan, pomyslela si, zahrnula na Old Creek Road a plahočila se k severu. Nevěřila tomu, co řekl Damon. Kdyby byl Stefan mrtvý, *věděla* by to. Je naživu, někde je, a ona ho musí najít. Může být kdekoli v téhle vířící bílé záplavě; může být zraněný, může zmrznout. Elena matně cítila, že už neuvažuje racionálně. Veškeré její myšlenky se upnuly k jediné myšlence: Stefan. Najít Stefana.

Bylo čím dál těžší držet se cesty. Vpravo stála řada dubů a vlevo uháněly bystré vody Drowning Creeku. Zavrávala a zpomalila. Vítr jí už nepřipadal tak hrozný, ale cítila se strašně unavená. Potřebovala si na chvíli sednout, alespoň na minutku.

Když klesla vedle silnice, uvědomila si, jak byla hloupá, když se Stefana vydala hledat. Stefan za ní přijde. Všechno, co musí udělat, je zůstat tady a čekat. Pravděpodobně ji už hledá.

Elena zavřela oči a opřela si hlavu o kolena. Bylo jí teď mnohem tepleji. Myšlenky se jí zatoulaly a uviděla Stefana – viděla, jak se na ni usmívá. Objímal ji silnými a jistými pažemi a ona se o něj opřela, šťastná, že už necítí strach a napětí. Byla doma. Byla tam, kam opravdu patří. Stefan nedovolí, aby jí někdo ublížil.

Ale pak si uvědomila, že místo objímání s ní Stefan třese. Rušilo to ten nádherný pokojný mír jejího odpo-

činku. Viděla jeho tvář, bledou a naléhavou, a zelené oči potměnělé bolestí. Pokoušela se mu říct, aby zůstal v klidu, ale neposlouchal. *Eleno vstávej*, říkal a ona cítila podmanivou sílu jeho zelených očí, která ji nutí to udělat. *Eleno, okamžitě vstaň...*

„Eleno, vstávej!“ Ten hlas byl vysoký a vyděšený. „Tak dělej, Eleno! Vstaň! Nedokážeme tě odnést!“

Elena zamrkala a zaostříla na obličej před sebou. Byl drobný a měl tvar do srdíčka, s bledou, skoro průhlednou pletí, a lemovaly ho záplavy zrzavých vlasů. Veliké hnědé oči s vločkami zachycenými na řasách ustaraně hleděly do jejích.

„Bonnie,“ řekla pomalu. „Co tu děláš?“

„Pomáhá mi tě najít,“ ozval se druhý, o něco hlubší hlas vedle Eleny z druhé strany. Trošku se potočila a zahlédla elegantně vykroužené obočí a olivovou plet. Meredithiny tmavé oči, obvykle tak ironické, na ni nyní pohlížely také s obavami. „Vstaň, Eleno, pokud se nechceš stát ledovou princeznou doopravdy.“

Elena byla celá pokrytá sněhem jako bílým kožichem. Ztuhle se postavila a ztěžka se opřela o kamarádky. Kráčely k Meredithinu autu.

V autě by mělo být tepleji, ale jak Elena pomalu přicházela k sobě, začala se opět třást a zjišťovala, jak velká zima jí ve skutečnosti je. Zima je nelítostné období, pomyslela si, když se Meredith rozjela.

„Co se děje, Eleno?“ ozvala se Bonnie ze zadního sedadla. „Co jsi proboha chtěla dělat, když jsi takhle utekla ze školy? A kde ses vzala *tady*?“

Elena zaváhala, ale pak zavrtěla hlavou. Nic si nepřála víc, než všechno říct Bonnie a Meredith. Říct jim celý ten děsivý příběh o Stefanovi a Damonovi a vyprávět, co se včera v noci skutečně stalo panu Tannerovi – i co se odehrálo potom. Ale to nemohla. I kdyby jí uvěřily, nebylo to její tajemství, neměla právo to říct.

„Všichni jsou venku a hledají tě,“ řekla Meredith. „Celá škola je vzhůru nohama a tvoje teta je bez sebe strachy.“

„To mě mrzí,“ řekla Elena sklesle a pokoušela se zastavit mohutný třes po celém těle. Zahnuly do Maple Street a zaparkovaly u jejího domu.

Teta Judith čekala uvnitř a nahřívala deky. „Věděla jsem, že jestli tě najdou, budeš napůl zmrzlá,“ prohlásila nuceně radostným hlasem, když Elenu objala. „Sníh první den po Halloweenu! Nemohla jsem tomu uvěřit. Kde jste ji našly, děvčata?“

„Na Old Creek Road, kousek za mostem,“ odpověděla Meredith. Z úzkého obličejte tety Judith se vytratila barva. „Blízko hřbitova? Kde se odehrály ty útoky? Eleno, jak jsi *mohla*?“ Hlas se jí vytratil, když na Elenu pohlédla. „Zatím o tom nebudeme mluvit,“ prohlásila

a pokusila se opět o radostný tón. „Nejdřív tě svlíkne-me s těch mokrých šatů.“

„Jakmile uschnu, musím zpátky,“ prohlásila Elena. Mozek jí už opět fungoval a jediná věc jí byla naprosto jasná: ve skutečnosti venku neviděla Stefana, byl to jen sen. Stefan se stále pohřešuje.

„Nic takového nemusíš,“ oponoval jí Robert, snoubenec tety Judith. Elena si do té chvíle sotva všimla, že stojí stranou. Ale jeho tón nepřipouštěl žádnou diskusi. „Stefana hledá policie a ty necháš její práci jim,“ oznámil rozhodně.

„Jenže policie si myslí, že zabil pana Tannera. Ale on to neudělal. To snad víte, ne?“ Zatímco jí teta Judith pomáhala sundat promočený svetr, dívala se Elena z jedné tváře do druhé a pátrala v nich po náznaku pochopení, ale všechny vypadaly stejně. „Přece víte, že to neudělal,“ zopakovala skoro zoufale.

Rozhostilo se ticho. „Eleno,“ řekla nakonec Meredith. „Nikdo z nás si o něm nechce myslet, že to udělal. Ale – prostě to vůbec nevypadá dobře, že takhle utekl.“

„On neutekl. *Neutekl!* On ne...“

„Eleno, tiše,“ umlčela ji teta Judith. „Nerozčiluj se. Bojím se, že budeš nemocná. Venku je hrozná zima a ty jsi na dnešek spala jen pár hodin...“ Položila jí ruku na čelo.